

Til illustration heraf vedlægges et sæt prøver, som også forelagdes på vort møde i Departementet:

A. Et pulver fremstillet af erstatningschokolade.

Indhold:

48 pct. sukker
20 pct. skummetmælkspulver
10 pct. kakaopulver,
22 pct. fedt.

B. Et granulat fremstillet af Lidano's produkt „Lida-Quick Chokolade“.

Indhold:

45 pct. sukker
32 pct. mælketørstof
20 pct. kakao
3 pct. vand.

C. A udstøbt i plader.

D. Lidano's pulverprodukt.

Vi har her (A og C) et chokoladeerstatningsprodukt — som det kan fremstilles af enhver chokoladefabrik — dels som pulver (A), dels i pladeform (C) og af en sammensætning praktisk taget lig Lidano's pulver (D). Dette sidste kan også fremstilles som granulat (B) eller, om man vil, i større emner.

At gøre pulveret afgiftsfrit, men bibeholde afgift på nøjagtig samme vare udstøbt i pladeform vil for det første være en radikal ændring af bestående praksis, en ændring, som uvægerlig forekommer totalt grundløs og umulig at forsvare.

Hvis man, som tanken forelagdes os af Departementet, anvender pulverform og et maksimalt kakaoindehold på 50 pct. som afgørende kriterier for afgiftsfritagelse, er det for det andet givet, at man afgiftsfritager alle pulvere til fremstilling af „chokoladedrikke“, altså også — den i dag i pladeform kendte — kagechokolade i pulverform. Det turde imidlertid være givet, at denne sidste vare hurtigt vil udgå af markedet og blive erstattet af ringere pulvervarer med smagsessenser og et så lavt kakaoindehold som muligt, da afgiftsplikten herved minimeres, en ikke ønskværdig udvikling.

Det vil imidlertid for det tredje være ganske uantageligt at afgiftsfritage pulvere samtidig med, at man bibeholder fuld afgift for nøjagtig samme vare i form af granulat,

en form, som der uden for al tvivl meget hurtigt vil blive stillet krav om at måtte fremstille, da granulatet af forbrugerne (husmødrene) i mange retninger er at foretrække fremfor pulvere. Se prøve B. Et sådant granulat kan rent praktisk nydes, som det er, og konkurrerer altså med afgiftspligtige chokoladearter. Det er desuden ikke muligt at fastsætte noget brugeligt kriterium for, hvornår der foreligger et granulat, og hvornår „kornstørrelsen“ er så liden, at der foreligger et pulver.

For det fjerde: Hvis man fremstiller et produkt som f. eks. Lidano's, blot under til sætning af lidt mere vand, vil det fremtræde som en pasta, som er lige anvendelig til fremstilling af en chokoladedrik. Der er ikke nogen som helst retmæssig grund til, at en sådan pasta skulle beskattes anderledes eller hårdere end pulveret. Forskellen er ganske irrelevant og ligger alene i en ringe ændring i forbrugeropskriften. En sådan pasta vil desuden, selv om den deklarerer sig som „chokolademælkspasta“, kunne bruges til at smøre på brød, og der er igen ingen som helst grund til — eller mulighed for — at betinge en afgiftsmæssig forskel af den rent faktiske, ukontrollable anvendelse, altså om forbrugeren spiser eller drikker produktet. — Heraf følger imidlertid fornufts nødvendigt, at pålægschokolade som helhed må afgiftsfritages, og fører man — stadig udelukkende følgende fornuftens, logikkens og retfærdighedens bud — udviklingen videre, bliver der tilbage til beskatning i yderste konsekvens alene fyldte chokolader.

Det er vor absolutte overbevisning, at man ved gennemførelse af en afgiftsændring som den foreslåede i den grad ville bryde med de veldefinerede afgiftskriterier, som de har bundfældet sig igennem det sidste halve århundredes praksis, at hele systemet vil falde fra hinanden.

Vi har i øjeblikket en mangeårig vedtagen afgiftslov, der er blevet til for at skaffe penge i statskassen. Det har ingen mening, at den nu skal pilles i små stykker for at tilgodese enkelte producenter.

Men er det sådan, at den ærede finansminister i dag kan undvære dette provenu på ca. 275 mill. kroner eller blot en del af det, vil det eneste rigtige være, at chokoladefgiften generelt blev reduceret, idet vi betragter det som en imperativ forudsæt-